

Men det kan dog vel ikke være den højtærede Ministers Mening, at man i en saa vanskelig Periode som den, vi nu er inde i, skulde fastsætte Tjenestemændenes Løn-niveau i Forhold til disse alleruheldigst stillede Mennesker i vort Land? Og for øvrigt maa jeg sige, at jeg savner netop et Initiativ fra Regeringens Side med Hensyn til disse nødstedte erhvervsdrivende. Jeg har endnu ikke set et eneste Skridt fra Regeringens Side for at komme de Folk til Hjælp, som maa opgive deres Skatteindtægt til Nul; jeg har ikke set noget Forslag fra Regeringens Side, og jeg har heller ikke faaet noget Løfte fra Regeringens Side. Derimod har jeg set den ensidige Stilling, som den høje Regering indtager ved at foreslaa denne vældige Nedskaering paa Tjenestemændenes Lønninger. Selv om vi gik saa haardt frem mod Tjenestemændene, som den højtærede Minister foreslaar, vil jeg dog mene, at dette ikke i allermindste Grad vilde hjælpe de nødstedte erhvervsdrivende, med hvis Vilkaar den højtærede Minister var nær ved at sammenligne Tjenestemændenes Vilkaar.

Saa hævdede den højtærede Minister, at Sammenligningen mellem 1914 og nu er berettiget paa Grund af Parikronens Gennemførelse. Ja, men den højtærede Minister maa jo være vidende om, at vel er Parikronen indført, men dens Virkninger er ikke trængt igennem; og derfor kan man ikke med nogen Ret sige, at Lønningerne skal rette sig efter Parikronen, før Parikronens Virkninger er trængt igennem. Det, den højtærede Minister vil, er jo, at Tjenestemændene og alle de Mennesker i vort Samfund, som er henvist til social Forsorg, skal betale det, som det har kostet at bringe Kronen i Pari. Den Vej, som mit Parti vil gaa, er den, at vi alle — hver efter sin Evne — skal være med til at betale for Parikronens Gennemførelse.

Den højtærede Minister bestred Rigtigheden af mine Sammenligninger. Den højtærede Minister vil jo dog ikke bestride, at Pristallet fra 1919 til 1927 er faldet med 13 pCt., og den højtærede Minister vil heller ikke bestride, at Lønnen for en Portør eller et Postbud i København med højeste Alderstillæg i samme Tidsrum er faldet med 16 pCt., eller at Lønnen for Assistentklassen er faldet med 13½ pCt., og det var det, jeg hævdede i Gaar, og det var det, den højtærede Minister vilde bestride i Dag. Men disse Tal er rigtige, deres Rigtighed kan ikke bestrides.

Med Hensyn til den Sammenligning, som jeg havde anstillet mellem Tjenestemændenes Løn og den Løn, som f. Eks. de i enhver Henseende frie Andelsforetagender ydede deres Medhjælpere, sagde den højtærede Minister i Dag, at en Sammenligning her vilde vise, at Staten ydede sine Tjenestemænd mindst lige saa meget, som disse Andelsforetagender yder deres Medhjælpere. Hertil vil jeg sige, at dette kan den højtærede Minister dog ikke mene, hvis han tager det Hensyn, som man altid maa tage, naar der tales om Lønforhold, nemlig Hensynet til den Uddannelse, der kræves til de forskellige Stillinger. Hvis vi tager dette Forhold i Betragtning, vil det vise sig, at vore Tjenestemænd ingenlunde er oppe paa den Løn, som svarer til den, som Andelsforetagenderne yder deres Folk.

Naar det ærede Medlem Hr. Holstein udtalte sig om forskellige Besparelser, der kunde finde Sted indenfor Administrationen, vil jeg gerne give ham min Tilslutning paa dette Punkt. Men saa kom det ærede Medlem Hr. Holstein i sin Tale ind paa et andet Forhold. Han sagde, at der efterhaanden havde udviklet sig en uheldig Korpsaand blandt danske Tjenestemænd, og at dette skyldtes en radikal-demagogisk Politik i Krigsaarene og de første Efterkrigsaar, men den ærede Taler glemte at paavise, at en saadan uheldig Korpsaand fandtes. Denne uheldige Korpsaand skulde naturligvis skyldes det radikale Venstre! Ja, hvornaar har det radikale Venstre ikke faaet Skyld for en eller anden Ulykke, som man har kunnet pege paa! Jeg vil gerne i den Anledning sige, at den Tjenestemandspolitik, som blev ført i Krigsaarene og de første Efterkrigsaar, var fuldt forsvarlig, og den har efter min Mening ikke noget som helst at gøre med Demagogi. Og paa lignende Maade vil jeg sige, at den Stilling, vort Parti har taget overfor Tjenestemandsspørgsmaalene i det hele taget, er ogsaa fuldt forsvarlig. Vi har altid bestræbt os for at forene Hensynet til Statens Tarv med forstaaende Hensynfuldhed overfor de Tjenestemænd, der tjener Staten. Vi har altid i fornøden Grad hævdet Statens og Lovgivningsmagtens Suverænetet overfor Tjenestemændene — det gjorde jeg ogsaa i min Tale i Gaar —, men vi er af den Formening, at dette ikke hindrer en forstaaende Politik overfor Tjenestemændene, som aldrig har været uforstaaende overfor Statens og Samfundets Tarv, men altid har været villige til at forhandle paa et saadant Grundlag. Jeg synes derfor, jeg med god Grund